

Ni se părea în celălalt regim că am atins limitele extreme ale suferinței umane, nu atât din cauza lipsurilor materiale de neînchipuit pe care le-am îndurat aproape toți (excepție făceau nomenclaturiștii și învățații cu rol de trepăduși ai regimului), cât mai ales din pricina prigoanei sistematice la care ne-a fost supus spiritul, prin închiderea lui în cușca strâmtă a dogmelor partidului atotputernic.

Tot atunci vedeam cu jalea-n suflete cum vlaga țării este înghițită de Molohul nesățios al unei industrii constant neproductivă și cum produsele unei agriculturi tot mai ruginită și mai delăsătoare iau calea străinătății, pentru ca din sumele încasate să se poată administra noi guri de oxigen numeroșilor muribunzi ai economiei naționale.

Da, dar măcar pe-atunci România avea industria și agricultura ei, așa obosite și fără chef cum apăreau în realitate, adică neplanificate ori truate în terfeloagele partidului.

Și mai avea mândria de-a produce mai mult decât consuma (tocmai de aceea grosul românilor era silit să consume atât de puțin!), după cum avea ambiția – alimentată cu restricții inumane și lozinci grotești – de a-și plăti datoriile externe până la ultima para. Obiectiv pe care, cu atâtea și atâtea jertfe, și l-a atins, ba chiar l-a depășit, precum depășite (sic!) erau toate planurile și angajamentele fostului partid-stat.

Căci Decembriada a găsit România nu doar cu toate datoriile externe achitate, ci și cu creanțe de miliarde dolari...

Ceea ce, desigur, nu se întâmplă azi. Căci după 22 de ani de democrație originală, ceea ce înseamnă o suită de impardonabile gafe și eșecuri, românii s-au trezit cu întreaga economie pe butuci și cu o datorie externă de peste 100 miliarde euro!

Așa că prezentul fiind dramatic și viitorul mai mult decât îngrijorător, zâmbetul a dispărut pentru o perioadă de timp nedeterminată de pe fețele majorității românilor, cu certitudine în mai

mică măsură la milioanele de români plecați să trudească în străinătate, comparativ cu tristețea din ochi și apatia din sufletele celor rămași acasă.

Evident, zâmbetele trufașe continuă să apară pe fețele respingătoare ale ciocoilor, pentru a le oglindi prostia nemărginită, iar zâmbetele false continuă să se lăbărțeze pe fețele hâite ale politicianilor, pentru a le ilustra găunoșenia. Dar aceștia nu mai fac parte din rândul românilor...

*

Cu toate că agricultura românească a ajuns într-o stare vrednică de plâns (80% din alimentele de pe mesele românilor sunt cumpărate pe bani grei de la străinii de mai aproape și de mai departe, în timp ce milioanele noastre de hectare – pământ bun de uns pe pâine! – sunt lăsate în paragină), tot ea este aceea care poate să-i salveze pe români. Din următoarele două motive:

1) Orice guvern responsabil caută să identifice avantajele absolute și relative ale țării sale, căci numai prin exploatarea lor eficientă țara are șansa de-a câștiga și păstra segmente semnificative pe piața internațională. *Lucrul acesta devine de-a dreptul imperativ pentru un stat ca România, care – iată – face parte dintr-o uniune politico-economică, unde specializarea este condiția sine-qua-non a supraviețuirii* .

Ori toate avantajele absolute cu care Creatorul a înzestrat România (relieful, clima, calitatea solului, rețeaua hidrografică, așezarea geografică etc.), precum și cele relative (tradițiile, forța de muncă) înclină cu autoritate înspre agricultură.

Cum nici unul din guvernele noastre postdecembriste (și au fost destule) n-a acordat importanța cuvenită acestei chestiuni vitale, concluzia se impune de la sine: *Românii o duc din ce în ce mai rău întrucât toate guvernele lor postdecembriste s-au dovedit iresponsabile până la jaful generalizat și ineficiente până la dezastrul total* !

2) Deși galantarele supermagazinelor gem de produse aduse din cele mai îndepărtate colțuri

ale lumii (prune din Chile, usturoi din China, cartofi din Egipt etc.), produse atrăgător ambalate și lipsite de gust, și deși comercianții stimulează în continuare consumul deja ridicat la cotele risipei, totuși, nu-i greu de întrevăzut că în curând omenirea se va confrunta cu o gravă criză alimentară, chiar la alimentele care în momentul de față (mezelurile, de pildă) sunt într-atât de îndopate cu e-uri, încât pe bună dreptate ele sunt evitate de consumatorii cu niscaiva cunoștințe de igienă alimentară.

Căci marile bazine agricole ale lumii (cel nord-american de-a lungul fluviului Mississippi sau cel chinez dintre fluviile Huanhe și Iantzi) se confruntă cu probleme care pun sub semnul întrebării însăși posibilitatea utilizării lor peste câțiva ani: transformarea cernoziomului în praf din pricina nenumăratelor și minuțioaselor lucrări agricole de fertilizare a solului (praf care apoi este împrăștiat de vânt), respectiv lăsarea stratului de apă freatică la adâncimi tot mai mari (sute de metri în China), fapt care face ca irigarea să fie practic imposibilă.

Se subînțelege că în aceste condiții toate țările vor căuta ca prin utilizarea tuturor suprafețelor agricole de care dispun (chiar și a acelor considerate nerentabile), să asigure hrana de bază pentru cetățenii lor. Pentru că o știe oricine: *O țară este bine cărmuită atunci când alimentele pot fi procurate de tot omul la prețuri acceptabile*

.

*

Iar România este una din puținele țări ale Europei și lumii, extrem de favorizată de Dumnezeu la acest capitol.

Cum tot rău-i spre bine, ceea ce la un moment dat constituie un redutabil dezavantaj (ca de pildă gradul redus al chimizării, respectiv lăsarea terenului în paragină – „ca să se odihnească”, spun țărani), printr-o politică agrară și alimentară înțeleaptă poate fi convertit într-un important avantaj, astfel încât *România să devină cel mai important furnizor de alimente ecologice din Uniunea Europeană* !

Pentru asta este nevoie de două măsuri energice, care cu certitudine ar contribui la stimularea producătorilor agricoli și la descurajarea speculei:

a) Prin birourile APIA și prin cele agricole din cadrul primăriilor, *statul să se constituie în principalul partener al țăranului și fermierului român.*

Adică, el să pună la dispoziția producătorului mașini agricole și semințe de cea mai bună calitate, pe care acesta să le cumpere cu produsele realizate anual.

Alte forme de stimulare:

a1) Toate produsele pe care producătorul (individual sau colectiv) vrea să le vândă, să fie achiziționate de stat la prețuri încurajatoare;

a2) Acordarea de premii celor care realizează producții record la cereale, fructe, carne, lapte sau ouă;

a3) Producătorii agricoli serioși să primească anual, funcție de volumul lucrărilor, o anumită cantitate de combustibil subvenționată de stat;

a4) Pentru recolta compromisă din cauza calamităților naturale (îngheț, secetă prelungită, furtuni, ploi torențiale), producătorul să fie de îndată despăgubit de stat, dacă nu integral, măcar într-o porție care să-l motiveze să-și continue activitatea;

b) La intrarea în piețele alimentare să fie afișat mercurialul, iar abaterile de la el să fie exemplar pedepsite;

c) La toate mesele din piețele alimentare să se utilizeze numai cântare electronice.

Nota1: Consecința nefericită a consumării alimentelor chimizate se învederează în starea tot mai precară a sănătății românilor de la orașe și sate.

Pentru că nici locuitorii satelor (atâtia câți au rămas) nu mai vor să calce pe urmele strămoșilor lor, adică să-și realizeze partea cea mai consistentă a alimentelor de bază (lapte, carne, ouă, fructe, legume) în propria gospodărie.

Motivând că-i nerentabil să-și cultive până și lotul de lângă casă, tot mai mulți dintre ei preferă să ia calea străinătății, iar cu banii agonisiți să-și facă aprovizionarea din supermagazine...

De aceea, nu trebuie să ne mire faptul că pretutindeni în orașele României de astăzi, numărul farmaciilor s-a înzecit în ultimele două decenii (desigur, nici localitățile rurale n-au stat cu mâinile în sân!) și că ele sunt permanent pline de pacienți, ce speră să-și recapete sănătatea cu ajutorul unor medicamente mai degrabă perfide decât tămăduitoare, atâta timp cât scopul industriilor farmaceutice este să realizeze profituri din ce în ce mai mari, prin creerea unor ruinoase dependențe în rândul bolnavilor.

Nota2: Teoria malthusiană, azi mai actuală ca oricând, ne avertizează că populația planetei crește în progresie geometrică, pe când mijloacele de subzistență cresc doar în progresie aritmetică.

Firește, asta în cazul în care an de an în circuitul agricol s-ar introduce noi terenuri prin lucrări de îmbunătățiri funciare, iar recoltele globale obținute, ar fi la rândul lor în creștere.

Însă lucrurile stau taman pe dos: Nu numai că (în principal din cauza despăduririlor) omenirea pierde anual zeci de milioane de teren util, dar chiar și orașele sunt într-o permanentă expansiune dictată de nevoile stringente ale săracilor, respectiv de capriciile irezistibile ale bogaților, fapt care duce la pierderea altor însemnate suprafețe de teren agricol.

De aceea, în România se impune elaborarea unui set de legi privind dezvoltarea urbanistică pe verticală și conservarea cu maximă responsabilitate a potențialului agricol de

care mai dispune.

Asta deoarece e mult mai ușor să previi stricăciunile decât să le repari. Pobă în acest sens: Sistemele de irigație din agricultura antedecembristă au fost aproape în întregime dezafectate și furate după Decembrie '89 de către noii „democrați” ai zonelor, și iată că ele n-au fost refăcute nici după 22 de ani. Tot așa, pădurile, livezile și perdelele de protecție din zonele expuse dezlănțuirilor naturii (ploi torențiale, secete prelungite, vânturi puternice, zăpezi abundente) au fost decimate de pungașii mari și mici, iar locuitorii suportă zguduitoare consecințe de calibrul înzăpezirilor din această iarnă...

AUTOR: George Petrovai - 7 martie 2012

www.sighet-online.ro